

UCHWAŁA
składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego

Dnia 28 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Józef Iwulski (przewodniczący)
SSN Beata Gudowska (sprawozdawca, uzasadnienie)
SSN Halina Kiriło
SSN Jerzy Kuźniar (sprawozdawca)
SSN Dawid Miąsik
SSN Maciej Pacuda
SSN Piotr Prusinowski

Protokolant Magdalena Czechowska

z udziałem Prokuratora Prokuratury Krajowej Renaty Jabłońskiej

po rozpoznaniu na posiedzeniu jawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 28 września 2016 r. zagadnienia prawnego przedstawionego do rozpoznania składowi siedmiu sędziów Sądu Najwyższego przez Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego wnioskiem z dnia 14 czerwca 2016 r., BSA III - 4110 - 3/16

"Czy zgodnie z art. 35 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (jednolity tekst: Dz. U. z 2015 r., poz. 965 ze zm.) składki na Fundusz Emerytur Pomostowych opłaca się za pracownika wykonującego pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze zatrudnionego w niepełnym wymiarze czasu pracy?"

podjął uchwałę:

Składki na Fundusz Emerytur Pomostowych opłaca się także za pracownika wykonującego pracę w szczególnych warunkach lub o

szczególnym charakterze zatrudnionego w niepełnym wymiarze czasu pracy (art. 35 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych, jednolity tekst: Dz. U. z 2015 r., poz. 965 ze zm.).

UZASADNIENIE

Pierwsza Prezes Sądu Najwyższego, działając na podstawie art. 60 § 1 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 499 ze zm.), wniosła o rozstrzygnięcie przez skład siedmiu sędziów Sądu Najwyższego zagadnienia prawnego powstałego w związku z rozbieżnymi rozstrzygnięciami co do zakresu obowiązku opłacania składki na Fundusz Emerytur Pomostowych za pracowników wykonujących pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, uregulowanego w art. 35 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 965 ze zm.; dalej „ustawa”). Istotę przedstawionego zagadnienia sprowadzono do pytania, czy składki na Fundusz Emerytur Pomostowych opłaca się za wszystkich pracowników, którzy urodzili się po dniu 31 grudnia 1948 r. (art. 35 ust. 1 pkt 1) oraz wykonują prace w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, o których mowa w art. 3 ust. 1 i 3 ustawy (art. 35 ust. 1 pkt 2), czy tylko za tych, których na podstawie art. 3 ust. 4 i 5 uważa się za pracowników wykonujących pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, tj. wykonujących takie prace pełnym wymiarze czasu pracy.

Stawiając kwestię interpretacji art. 35 ust. 1 – autonomicznej lub w powiązaniu z art. 3 ust. 4 i 5 ustawy – nawiązano do wyroku z dnia 22 lutego 2012 r., II UK 130/11, w którym Sąd Najwyższy, prowadząc analizę językową art. 35 ust. 1 pkt 2 ustawy, przyjął, że słowa określające obowiązek składkowy na Fundusz Emerytur Pomostowych wobec pracownika, „który wykonuje prace w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, o których mowa w art. 3 ust. 1 i 3”, znajdują uzupełnienie w art. 3 ust. 4 i 5 ustawy, więc należy odczytać z nich wyraz woli ustawodawcy nałożenia obowiązku składkowego tylko względem pracownika wykonującego prace w szczególnych warunkach lub o szczególnym

charakterze w pełnym wymiarze czasu pracy. Sąd Najwyższy uzyskał wzmocnienie tej tezy przez odwołanie się do reguł wykładni systemowej, nakazującej jednakowe rozumienie legalnych definicji pojęć zamieszczonych w dziale „Przepisy ogólne”, i odnoszenie ich do wszystkich regulacji danej ustawy.

Analiza motywów orzeczeń Sądu Najwyższego wskazanych w uzasadnieniu wniosku wskazuje, że podstawa rozbieżności tkwi również w odmiennej ocenie charakteru składki na Fundusz Emerytur Pomostowych. W jednej grupie orzeczeń składkę powiązano z ekwiwalentem prawa do emerytury pomostowej, przyjmując, że – ze względu na konstrukcyjną cechę stosunku ubezpieczenia społecznego regulowanego ustawą o emeryturach pomostowych – obowiązek ubezpieczenia nie może dotyczyć pracowników, którzy tego prawa nie nabędą, gdyż pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze wykonują w niepełnym wymiarze czasu pracy (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2012 r., II UK 130/11, OSNP 2013 nr 3-4, poz. 40 oraz z dnia 24 czerwca 2015 r., I UK 373/14, niepublikowany).

W innych wyrokach Sąd Najwyższy wskazał na przeważający w doktrynie pogląd o wyodrębnieniu finansowym wypłat emerytur pomostowych i pozbawieniu składki na Fundusz Emerytur Pomostowych cechy wzajemności (odpłatności), co uzasadniało przyjęcie, że ma ona charakter przymusowy, celowy i bezzwrotny. W konsekwencji przyjmował, że składki na Fundusz Emerytur Pomostowych obciążają pracodawców zatrudniających pracowników, którzy urodzili się po dniu 31 grudnia 1948 r. oraz wykonują prace w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, o których mowa w art. 3 ust. 1 i 3 ustawy, bez względu na to, czy zostali objęci ochroną przed ryzykiem zaprzestania wykonywania dotychczasowej pracy zawodowej przed osiągnięciem podstawowego wieku emerytalnego, czyli nie wypełnią warunków emerytalnych ze względu na zatrudnienie w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze tylko po dniu 1 stycznia 1999 r. (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 21 kwietnia 2015 r., I UK 330/14, z omówieniem w PiZS 2015, nr 9, s. 40 oraz z dnia 14 lipca 2015 r., II UK 201/14, niepubl., a także niewskazany we wniosku wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 2016 r., III UK 148/15, niepubl.).

Prokurator Prokuratury Krajowej wniósł o podjęcie uchwały stwierdzającej, że składki na Fundusz Emerytur Pomostowych opłaca się za pracownika wykonującego pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w pełnym wymiarze czasu pracy.

Sąd Najwyższy w składzie powiększonym zważył, co następuje:

1. Pytanie o normatywną treść art. 35 ust. 1 pkt 2 ustawy, dotyczącą obowiązku opłacania składek na Fundusz Emerytur Pomostowych za podmioty określone jako „pracownik, który wykonuje pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze”, formułowane jest wyłącznie w nawiązaniu do tezy, że określenie to – odczytywane w powiązaniu z art. 3 ust. 4 i 5 ustawy – stanowi podstawę wyinterpretowania normy, z której wynika węższy zakres obowiązku odprowadzania składki, tj. bez uwzględnienia pracowników zatrudnionych w niepełnym wymiarze czasu pracy. W związku z tym konieczną analizę powiązania tych przepisów powinna poprzedzać wykładnia językowa art. 35 ust. 1 pkt 2 ustawy i pierwszeństwo możliwości jego samodzielnej interpretacji, na co zezwala wskazanie, że nie przytacza się w nim ani nie odsyła do innych przepisów niż art. 3 ust. 1 i 3 ustawy, definiujących pracę o szczególnych warunkach i o szczególnym charakterze.

Zgodnie z brzmieniem art. 35 ust. 1 ustawy, składki na Fundusz Emerytur Pomostowych opłaca się za pracownika, który urodził się po dniu 31 grudnia 1948 r. i wykonuje pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, o których mowa w art. 3 ust. 1 i 3 ustawy. Nie ma więc podstaw stwierdzenie, że wykorzystane w art. 35 ust. 1 pkt 2 ustawy pojęcie „pracownik, który wykonuje pracę” jest tożsame ze zwrotem użytym w art. 3 ust. 4 i 5 tej ustawy, tj. „pracownicy wykonujący pracę”. Różnica, która w warstwie językowej obejmuje zaimek przymiotny względny („który”) oraz liczbę rzeczownika („pracownik” – „pracownicy”), mało istotna z perspektywy mowy potocznej, nabiera ważnego znaczenia z punktu widzenia wykładni prawa. Wobec istnienia konkurencyjnej interpretacji, różnicę tę należy uwzględnić, a wzięcie jej pod rozwagę prowadzi do wniosku, że – respektując zasady wykładni językowo-logicznej, nakazujące nadawanie tego

samego znaczenia tylko identycznym pojęciom zawartym w jednym akcie prawnym – w art. 35 ust. 1 pkt 2 ustawy nie chodzi o podmioty, o których mowa w art. 3 ust. 4 i 5 ustawy.

Powiązania przepisów art. 35 ust. 1 pkt 2 i art. 3 ust. 4 i 5 ustawy nie można budować na podstawie dyrektywy przestrzegania definicji legalnej, której art. 3 – choć umiejscowiony wśród przepisów ogólnych – nie zawiera i nie można przypisywać mu tak istotnego znaczenia, jakie ma art. 2, będący słowniczkiem ustawowym dla takich pojęć jak „organ rentowy”, „płatnik składek”, „pracownik”, „uprawniony” oraz „rekompensata”. W art. 3 ustawy, normując przedmiot założony w jej art. 1 ust. 2, ustawodawca wymienił rodzaje prac w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze i określił wymiar czasu ich wykonywania, uprawniający do emerytury pomostowej, tymczasem w art. 35 ust. 1 chodzi o podmiot ubezpieczenia oraz o kategorie prac wymienionych w art. 3 ust. 1 i 3, których wykonywanie przez ten podmiot powoduje powstanie obowiązku opłacenia składki na Fundusz Emerytur Pomostowych.

Wykładnia art. 35 ust. 1 ustawy, którego klarowna norma sprzeciwia się tworzeniu – wbrew jego brzmieniu – nowych bytów w zakresie podmiotów, których dotyczy obowiązek opłacania składki na Fundusz Emerytur Pomostowych, jest spójna ze stwierdzeniem, że obowiązek odprowadzenia składki na Fundusz Emerytur Pomostowych istnieje niezależnie od obowiązku ubezpieczenia emerytalnego w Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W art. 1 ustawy, wskazującym na zakres regulacji, ustawa o emeryturach pomostowych wyraźnie pomija zasady podlegania ubezpieczeniu z tytułu wykonywania prac w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, skupiając się na warunkach nabywania prawa, rodzajach prac, których wykonywanie uprawnia do emerytury pomostowej, zasad postępowania, organizacji Funduszu Emerytur Pomostowych i obowiązków statystycznych Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, a także – co najważniejsze – zasadach i trybie opłacania składek na Fundusz Emerytur Pomostowych oraz zasadach finansowania emerytur pomostowych i rekompensat. Pominięcie to znajduje mocne uzasadnienie w rozdzieleniu systemowym kwestii ubezpieczenia od regulacji prawa do świadczeń i przynależności ustawy o emeryturach pomostowych do ustaw emerytalnych, w

których nie ma miejsca na ustalanie obowiązku ubezpieczenia odpowiednio do art. 6, 8 lub 13 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 963 ze zm.).

Fundusz celowy, którego dysponentem jest Zakład Ubezpieczeń Społecznych, tworzony ze składek pracodawców i dotacji budżetowych, zwany Funduszem Emerytur Pomostowych, jest przeznaczony wyłącznie na wypłaty świadczeń (art. 29 ustawy), w związku z czym trzeba zanegować stwierdzenie o istnieniu ubezpieczenia społecznego z tytułu wykonywania prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w ramach Funduszu Emerytur Pomostowych, który nie spełnia jakichkolwiek warunków funduszu ubezpieczeniowego. Obciążeni obowiązkiem składkowym płatnicy *eo ipso* nie nabywają z tytułu jego realizacji żadnych praw, a nabycie prawa do emerytury pomostowej przez pracownika, za którego ta składka jest odprowadzana, jest niezależne od jej opłacenia.

2. Nabywanie prawa do emerytury pomostowej w odniesieniu do wymagania wykonywania prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze i wypełnienia okresów ubezpieczenia sprzed dnia 1 stycznia 1999 r. następowało według zasad regulujących prawo do emerytury w wieku niższym od powszechnego, przewidzianych w art. 53-55 ustawy z dnia 4 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz.U. Nr 40, poz. 267 ze zm.) i w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.). Opłacanie składki emerytalnej z tytułu wykonywania zatrudnienia w szczególnych warunkach za te okresy dokonywało się na rzecz Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, o którym mowa w art. 25 ustawy z dnia 25 listopada 1986 r. o organizacji i finansowaniu ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst Dz.U. z 1989 r. Nr 25, poz. 137 ze zm.), a po dniu 31 grudnia 1998 r., w art. 51 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 121 ze zm.). Zostało to *explicite* uwzględnione w art. 2 pkt 3 ustawy, ustalającym definicję pracownika jako ubezpieczonego, który przed dniem wejścia w życie ustawy podlegał ubezpieczeniu społecznemu lub zaopatrzeniu emerytalnemu z tytułu

wykonywania pracy obecnie kwalifikowanej jako praca w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze.

Po dniu 1 stycznia 2008 r. pracownicy zatrudnieni przy pracach w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze opłacają część składki emerytalnej, która po uzupełnieniu części należną od pracodawców jest odprowadzana do Funduszu Ubezpieczeń Społecznych jako za osoby obowiązkowo objęte ubezpieczeniami emerytalnym i rentowym na podstawie art. 6 ust. 1 pkt 1 oraz art. 8 ust. 1, 2a i ust. 6 pkt 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Chodzi o osoby pozostające w stosunku pracy oraz wykonujące pracę na podstawie umowy agencyjnej, umowy zlecenia lub innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia, albo na podstawie umowy o dzieło, jeżeli umowę taką zawarli z pracodawcą, z którym pozostaje w stosunku pracy, lub jeżeli w ramach takiej umowy wykonują pracę na rzecz pracodawcy, z którym pozostaje w stosunku pracy, a także o twórców i artystów. Stosownie do wskazanych przepisów ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, osoby te nie zostały zwolnione z obowiązku ubezpieczenia ani po dniu 1 stycznia 2009 r., ani po dniu 1 stycznia 2010 r., mimo że wtedy powstał obowiązek wnoszenia składek do Funduszu Emerytur Pomostowych. Ustawodawca traktuje tych ubezpieczonych jako pracowników w rozumieniu definicji zawartej w art. 2 pkt 3 ustawy.

3. Wypłata emerytur pomostowych przysługuje osobom urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. na podstawie art. 24a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 887) w związku z art. 1 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach pomostowych. Prawo do tego rodzaju świadczeń, które nie powinno być już ustalane od dnia 1 stycznia 2008 r. ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r., zostało zachowane z przyczyn społecznych, bazujących na ubezpieczeniowym tytule powstałym przed dniem 1 stycznia 1999 r. Ze względu jednak na wygaszenie dotychczasowych zasad przechodzenia na emeryturę w obniżonym wieku emerytalnym, podczas tworzenia kolejnych projektów ustawy (z dnia 20 listopada 2004 r., z dnia 29 kwietnia 2005 r., z dnia 27 kwietnia 2007 r. oraz z dnia 13 maja 2008 r.) zdecydowano, że koszt wypłaty emerytur pomostowych nie

będzie obciążał Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, lecz – poza rokiem 2009 – będą wypłacane z osobnego, utworzonego niezależnie i obok niego, Funduszu Emerytur Pomostowych. W obszarze finansowania emerytur pomostowych panowała zresztą zgoda co do tego, że wcześniejsze uprawnienia emerytalne muszą być pokryte z dodatkowej składki, która ma stanowić kompensację swoistej szkody jaka powstaje w związku z zatrudnieniem w szczególnych warunkach (por. K. Antonów: Prawo do emerytury, Kraków 2003, s. 178; J. Jończyk: Ubezpieczenie emerytalne – stan obecny i widoki na przyszłość, PiZS 2005, nr 9, s. 5 i n.).

Po ustanowieniu Funduszu Emerytur Pomostowych obowiązek opłacania składki spoczął wyłącznie na pracodawcach zatrudniających pracowników przy pracach w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze i stanowi koszt funkcjonowania tych pracodawców (por. J. Wantoch-Rekowski: System ubezpieczeń społecznych a budżet państwa. Studium prawnofinansowe, Warszawa 2014, s. 142). Pracodawcy, którzy uzyskują korzyści (zyski) z efektów pracy wykonywanej w warunkach szczególnych lub o szczególnym charakterze powinni partycypować w tworzeniu Funduszu Emerytur Pomostowych niezależnie od tego, czy zatrudnienie przez nich pracownicy mogą uzyskać prawo do emerytury pomostowej.

W sferze prawnej zdecydowało to o unikatowej konstrukcji Funduszu Emerytur Pomostowych, bazującej na oderwaniu podlegania ubezpieczeniu od nabycia prawa do świadczeń z tego ubezpieczenia, tak że w konsekwencji emerytury pomostowe przynależą w fazie nabywania uprawnień do systemu ubezpieczeń społecznych, lecz w fazie realizacji są świadczeniami finansowanymi z niebędącego funduszem ubezpieczeniowym, funduszu celowego gromadzącego osobne, dodatkowe, niezależne od „klasycznych” składek na ubezpieczenie społeczne, składki wynoszące tylko 1,5% podstawy wymiaru. W związku z tym trafne jest stwierdzenie o niewzajemności składki wniesionej na ubezpieczenie emerytalne z tytułu wykonywania prac w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze do Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, jak też o braku wzajemności składki na Fundusz Emerytur Pomostowych.

4. W tych okolicznościach jednoznaczna jest konkluzja, że składka na Fundusz Emerytur Pomostowych nie jest składką na ubezpieczenie społeczne (*scil.* ubezpieczenie emerytalne). Przeznaczenie jej na Fundusz Emerytur Pomostowych,

będący źródłem wypłat emerytur, bez powiązania z kumulowaniem składek na powstanie prawa do emerytury pomostowej, wykazuje cechy charakteryzujące podatki lub inne daniny publiczne i raczej do tych konstrukcji należy porównywać składkę na emeryturę pomostową, co wynika z odrębności także w sferze terminologicznej. W ustawie o systemie ubezpieczeń społecznych składkami określane są zbiorczo składki na ubezpieczenia społeczne oraz poszczególne składki na ubezpieczenie emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe, natomiast w ustawie o emeryturach pomostowych nie używa się pojęcia „składka na ubezpieczenie”, lecz jest mowa wyłącznie o składce na Fundusz Emerytur Pomostowych.

Należy wobec tego wyłączyć odwoływanie się do konstrukcji składki w ubezpieczeniu społecznym, w którym obowiązek składkowy jest konsekwencją udzielonej ochrony i ma także wpływ na wysokość oferowanego świadczenia, a składka na ubezpieczenie społeczne pozostaje w bezpośrednim lub pośrednim związku z oczekiwanym świadczeniem (system zdefiniowanej składki albo system zdefiniowanego świadczenia). Takiej zależności nie można wykazać względem składki na Fundusz Emerytur Pomostowych i emerytury pomostowej; wśród przesłanek nabycia emerytury pomostowej nie ma wymagania podlegania obowiązkowi opłacania składki na Fundusz Emerytur Pomostowych. Także wysokość emerytury pomostowej jest ustalana – na podstawie art. 14 ustawy – bez uwzględnienia tej składki, gdyż stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury, wyliczonej w sposób określony w art. 25 ustawy o emeryturach i rentach Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku 60 lat, według obowiązujących w dniu zgłoszenia wniosku o przyznanie emerytury pomostowej tablic średniego trwania życia, o których mowa w art. 26 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

5. Fundusz Emerytur Pomostowych nie należy do stosunku ubezpieczenia społecznego (por. R. Pacud: Stosunki prawne ubezpieczenia emerytalnego, Warszawa 2011, s. 48), czego racjonalnym wnioskiem jest nieodpowiedniość oceny stosunków powstających w związku wypełnianiem praw i obowiązków wobec tego Funduszu według zasad charakteryzujących stosunek ubezpieczenia społecznego.

Nieubezpieczeniowy charakter składki na Fundusz Emerytur Pomostowych pozwala na traktowanie jej jako daniny publicznej i stwierdzenie – niesprzeczne z konstrukcją daniny na fundusz wyręczający Fundusz Ubezpieczeń Społecznych z ponoszenia kosztu świadczeń – że powinna być odprowadzana za każdego pracownika podlegającego ubezpieczeniu emerytalnemu z tytułu wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze niezależnie od oczekiwań nabycia prawa do emerytury. Obowiązek składkowy w tym wypadku odpowiada zakresowi informacji do centralnej ewidencji stanowisk pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w której płatnicy składki uwzględniają liczbę stanowisk pracy (art. 41 ust. 2 ustawy), oraz do centralnego rejestru pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze (art. 41 ust. 3 ustawy).

Taką argumentację przedstawiło także Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej na stronie internetowej (<http://www.emeryturypomostowe.gov.pl/strona/czeste-pytania>, 20.02.2012) oraz w odpowiedzi na interpelację poselską nr 16266 z dnia 8 lipca 2010 r. (SPS-023-16266/10), w której – nawiązując do uzasadnienia do projektu ustawy (<http://orka.sejm.gov.pl/Druki6ka.nsf/wgdruku/1070>, s. 14-15) – wyjaśniono przyczyny odrzucenia w trakcie procesu legislacyjnego propozycji, aby składki płacone były wyłącznie za te osoby, które będą mogły ubiegać się o prawo do emerytury pomostowej w celu uniknięcia uchylania się przez pracodawców zatrudniających pracowników przy pracach wymienionych w art. 3 ust. 1 i 3 ustawy od obowiązku zapłaty składek przez zatrudnianie tylko tych pracowników, którzy nie wykonywali pracy przed dniem 1 stycznia 1999 r. W poglądach doktryny również prezentowany jest pogląd, że emerytury pomostowe mogą być przyznane węższej grupie pracowników niż pracownicy, za których pracodawca opłaca składkę na Fundusz Emerytur Pomostowych (por. M. Zieleniecki: Emerytura pomostowa w nowym systemie emerytalnym, Gdańsk 2011, s. 281 i n.; M. Zieleniecki [w:] K. Antonów (red.), M. Bartnicki, B. Suchacki, M. Zieleniecki: Emerytury i renty z FUS. Emerytury pomostowe. Okresowe emerytury kapitałowe. Komentarz, Warszawa 2014, s. 830 i n., uwagi do art. 35, E. Maniewska: Obowiązek opłacania składek na Fundusz Emerytur Pomostowych, PiZS 2015, nr 9, s. 40 a także D. Dzienisiuk:

Wymiar czasu pracy w ustawie o emeryturach pomostowych, PiZS 2012, nr 10, s. 23).

6. Użyte argumenty dotyczące charakteru świadczenia w postaci emerytury pomostowej, charakteru ubezpieczenia z tytułu wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze oraz właściwości składki w części dotyczącej Funduszu Emerytur Pomostowych, a w szczególności wykładnia językowa art. 35 ust. 1 i 2 ustawy, bez prawotwórczego odwoływania się do art. 3 ust. 4 i 5 ustawy, prowadzą do konkluzji ujętej w uchwale.

Z tych względów orzeczono jak na wstępie.